

SZÉKELYFÖLD

Politikai, közgazdasági, társadalmi és szépirodalmi hirlap.
Megjelenik hetenkint kétszer: csütörtökön és vasárnap.

Kézdivásárhely, 1906. Január 7.

Vasárnap.

XXV. évfolyam 2. szám.

Felölös szerkesztő: Vajna Károly.

Kiadó laptulajdonos: Ifj. Jancsó Mózes.

Előfizetési árak:
Egész évre 10 korona. Félévre 5 korona.
Negyedévre 2 korona 50 fillér.
Egyes szám ára 10 fillér.

A lap szellemi részét illető közlemények, Vajna Károly szerkesztőhöz, az előfizetési és hirdetési pénzek Ifj. Jancsó Mózes könyvnyomdájába küldendők.

Hirdetmények díja:
4 hasábos petítorért, vagy annak helyéért 10 fillér.
Hivatalos és árverési hirdetmények külön díjtétel szerint.
Nyitlér sora 30 fillér.
A hirdetmények s nyitlér díja előre fizetendő.

A békéért.

Harci riadónak hallszik, de a végén békecsolozsmában esendül ki minden ujévi beszéd. Küzdünk, ha kell, de vágyunk a béke után, — ezt ismétli különféle változatokban minden pártvezér, a kinek módjában volt nyilatkozni. Ha akadnak is, a kik ez ujévi szövegekből uj harcok reményét kürtölik szerte, nem a közhangulatot fejezik ki, de még csak nem is azok intencióját, a kiknek beszédeiből az uj harcra való készülődést akarják kimagyarázni.

Hiába is akarnák tagadni, az országban ma mindennél erősebb a békevág. Érzik ezt mindenütt, minden párton; hisz ennek kapcsolata a közvéleménnyel elég élénk, hogy a nemzet érzelmeit és gondolatait megismerje.

De erős a békevág odafönn is, a hol be kell látni, hogy egy nemzet a nyomorúságon és szenvedésen nem megy keresztül pusztá jókedvből. A nemzet szenvedése és nyomorúsága nem azok a sugarak, a melyektől a korona dicsfényt nyer s a magyar nemzet eleget szenvedett és nyomorgott, hogy el ne aléljon, a mikor újabb megpróbáltatások nehezedenek rá.

Elhiszszük hát, látjuk is, hogy a békét akarják mielőbb fent is, lent is. De szavakkal, beszédekkel és nyilatkozatokkal aligha sikerül azt megcsinálni. Elég volt a beszédből, most már cselekedjenek azok, a kiktől a béke lehetősége függ. A kibontakozás útja még szabad, a béke fonala még nem szakadt el. Sőt egy esztendő sulyos próbája meggyőzhetette a szemben álló küzdő feleket arról, hogy csak a tisztességes béke, a rend végleges helyreállítása az egyetlen lehetőség. A nemzet eddig elbirta a válság anyagi kárait s az erkölcsiakat még könnyen kireparálhatja; a korona tekintélye sem csorbult még meg; de tovább haladni az eddigi uton veszély mindkettőre. A nemzetet anyagi és kormányzati zülléstől, a koronát tekintélye csorbításától, a véderőt a végelgyengüléstől s államhitelünket a megrendüléstől kell megóvni.

A harc folytatása a harcot élesebbé, elkeseredettebbé s a békét mind nehezebbé teszi. Így gondolkoznak az országban sokan, s ha taktikából nem is vallják be, így gondolkoznak fent is az intéző és irányító tényezők. S e gondolat parancsolja nekik a cselekvést. Az erélyes elhatározás a békevágat mihamar akarattá szilárdíthatja.

Igy magyarázzuk mi az ujévi nyilat-

kozatoskat. Így óhajtjuk, hogy értelmezze azokat minden politikus. A kibontakozás célja iránt úgy sincs kétség. A koalíció kormányra jutása, ez a cél; még pedig ne átmenettel, nem paktumos, tehát ideiglenes békekötéssel, hanem teljes rendcsinálással, kormányzati és parlamenti definitívummal. A kibontakozás eszköze sem lehet kétséges. Engedékenységre a korona és a koalíció felől, addig a határig, a hol a főcél: az ország békéjének helyreállítása, a parlament munkaképessége és hosszú időre való normális működése biztosítva van.

Az új esztendőbe azzal a tudattal lépünk, hogy csak így jutunk a kibontakozáshoz és azzal a reménnyel, hogy a kik a célt akarják, meg fogják találni az eszközöket is.

A válság.

Főispán fogadás Debrecenben.

Debrecenből jelentik: Kovács Gusztáv új főispán tegnap este fél hét órákor a gyorsvonattal odaérkezett.

A főispán megérkezése titokban történt, de a közönség tudomást szerzett róla és a pályaudvaron nagy tömeg várta.

A mikora főispán tömeget meglátta nem hagyta el a kocsiját, de a tömeg megismerte a titkárát és betört a kocsiba, a hol a főispánt sulyos tettelegességek között kivonszolták kocsijából.

Az öreg főispánt ezután a készenlétben tartott halottas kocsira tették és a városba vitték.

A hányzor a főispán utcákban kiakart szállani újból ültetették.

A megkínzott ember végre elvesztette eszméletét és a tömeg csak az Alföldi takarékpénztár épületénél, hol néhány ur közbelépett, engedte a kocsiról levenni.

Mivel a tömeg tovább is fenyegető magatartást tanúsított, az épület több ablakát beverték, a katonaság kivonult.

A főispán fején s karján több helyen megsebesült s összesen 42 sebet kapott.

Fazekas főjegyző elítélése.

A budapesti büntető járásbírószágon ma tárgyalta Dr. Béla kir. táblai bíró, járásbírószág vezetője Fazekas Ágoston pestmegyei főjegyző ügyét. Az ügyészesség tudvalevőleg Fazekast hivatalos hatalommal való visszaélés (480 §.) vádolta azért, mert a Tahy István pestmegyei főispán által 1905. november tizenötödikére kitűzött beiktatási közgyűlést vonakodott összehívni. A bíró szobája zúfolásig megtelt hallgatósággal, a melynek sorában több országgyűlési képviselő is jelen volt. A tárgyalás délelőtt 10 órától déli tizenkét óráig tartott. A bíró a felek meghallgatása után Fazekas Ágostont hivatalos hatalommal való visszaélés miatt két havi fogságra és hivatalvesztésre ítélte.

B. u. é. k.

Irta: Dr. Gidófalvi István, kir. közjegyző.

B. u. é. k. lapokat küldenek ma egymásnak e kívánsággal a társadalom azon tagjai, kiknek ezen óhaj nélkül is több kevesebb boldogságuk van. B. u. é. k. mondással nyújtja markát alamizsnára a szemérmelton koldus s nem egy közülök ezen napon akkora összeget harácsol össze, hogy tisztességes munkával egy hónap alatt sem volna képes annyit megszerezni. Bolond volna, ha nem így tenné.

Egy szóval a társadalom egyik eleme ontogatja a jó kívánságokat, a másik eleme pedig a maga részére kamatoztatja azokat. De sem ebből, sem abból nem jut tulajdonképpen annak, a kinek leginkább szüksége volna rá.

Hogy keseregének, hogy busulnának, ha Magyarországról évenként 300.000 ökr s ugyanannyi sertés kerülne ki külföldre minden viszonzószolgáltatás nélkül. A statisztikusok mindjárt kiszámítanák, hány száz millió korona a nemzet vesztesége és óvintézkedéseket sürgetnének.

Az ember, az már más elbírálás alá esik. 1908-ban több mint 300.000 magyar honos hagyta itt hazáját. 1904-ben majd nem ugyanannyi. Ebben a most lejárt szomorú esztendőben pedig még sokkal több. Vannak vidékek, a hol elvesztette a magyar föld összes munkásait és elvesztette a magyar nemzet régi hű fiait, kiket az élet nehéz körülményei, a hibás közgazdasági politika és a közigazgatás részrehajló volta az imádott haza elhagyására kényszerített.

Ha egy-egy kivándorolt embernek munkaerőjét, mint tőkét számítjuk — ha csak gép által végzendő munkát veszünk is a számítás alapjául — nem becsljük túlságosan magasán, ha a magyar államára nézve azt 10.000 koronára tesszük.

Hogy mekkora ezen uton a magyar állam vesztesége, az egyszerű számítási művelet. Egy kis gimnázista 10 perc alatt kiszámítja, de kimondani, leolvasni alig tudja.

Ez az egyik elem, a melyről az újév alkalmával gondolkoznunk kell meg kell találnunk a módját annak, hogy a magyar állam ezen óriási elszegényedés további folyamatától megmentessék.

A társadalom másik elemét, melyről szintén gondolkoznunk kell, az elhagyott gyermekek képezik. Bizonyára sokan lesznek olyanok, kik alig fogják elhinni, hogy az állami gyermekmenhelyekre a múlt esztendőben több mint 25.000 gyermeket kellett elhelyezni, kik valamennyien elhagyatottaknak voltak minősítve.

Ezekről sem gondoskodtunk eddig úgy, amint egy kulturáltabb társadalom gondoskodnia kellene. Igaz ugyan, hogy az állam ma már majdnem három millió koronát áldoz évenként az elhagyott gyermekek megmentésére, de ezen összeg a gyermek életének megmentésére is alig elég. Azt elősegíteni, hogy a gyermekből munkás, később apa vagy anya lehessen, már a társadalom kötelessége.

Van még egy kategóriája az embereknek, kiknek pusztulásáról szomorú adatok állanak rendelkezésünkre. Ez már a gyermek halálozás szomorú statisztikájának körébe vág. Magyarországon átlag minden 1000 elhalálozási eset közül 300—400 az öt éven alóli gyermekekre esik. Tehát olyanokra, a kik magukról még gondoskodni nem tudnak, de

a kiknek jólétéről nemcsak az államnak, hanem a társadalomnak is gondoskodni kötelessége.

Nem okoz-e fájdalmat a nagy pusztulás, a gyenge virághullás? Hiszen, hogyan teremjen gyümölcs a fán, ha a virágok felét a dérről lecsipetni engedjük?

Ezen szomorú körülmények sokkal inkább kötelességünké teszik nekünk, mint másoknak, hogy a gyermekvédelem nagy problémáival alaposan foglalkozunk.

Van-e nagyobb kincsünk a gyermeknél?

S mégis uton-utfélen láthatunk rongyos, beteg, éhez, fázó, elhagyott gyermekeket.

Ennek nem a szülői szeretet hiánya az oka, hanem a nehéz megélhetési viszonyok s az, hogy a társadalom még mindig nem ismerte fel azt a kötelességét, hogy ott, ahol a szülő képtelen gyermekéről gondoskodni, a szülőt anyagilag, de sokkal inkább erkölcsileg támogassa. A társadalomnak kell gondoskodnia arról, hogy minden család megszerezhesse az emberi lét biztos feltételeit s hogy minden gyermekből olyan ember váljék, aki lelki és fizikai erejével bátran beállhat az élet nagy forgatagába.

Az az ártatlan kis gyermek mit tehet arról, hogy apját munka közben baleset érte, anyja pedig fekvő beteg?

Nem szabad megengedni, hogy az újszülöttek közül csak egyetlen egy is elpusztuljon az ápolás hiánya miatt. Nem szabad megengedni, egyrészt saját gyermekei; másrészt pedig azon kis gyermekek érdekében, kik a jobbítóben levő társadalmi osztályú apák és anyák féltett kincsei, mert a gyermekbetegségek egy jó része gyermekről-gyermekre ragad s ha a társadalom magasabb osztályaiba tartozók mulasztást követnek el az elhagyott gyermekekkel szemben, saját gyermekeik létét is kockáztatják.

A mulasztásokért sokszor sokkal nagyobb büntetés ér egyeseket, mint amit megérdemelnének; de ez intő példa arra nézve, hogy ne zárkozzék el a teendők elől a legalább felebaráti szeretettel segítő a gyermekvédelem mozgalmát.

Az lenne az ideális állapot, ha minden anya maga táplálná újszülött gyermekét, hogy ne legyen senki arra kényszerítve, hogy mint dajka ama „fejős tehén” legyen, mely alá oda teszi az uri asszony a gyermekét, hogy ennek önmaga által való táplálásával ne rontsa báját.

Arra kell törekednünk, hogy minden anya rákényszeríttessék, hogy gyermekét maga táplálja. Arra kell törekednünk és a szegény szerencsétlen anyákat úgy kell ellátnunk, hogy senki se kapjon

dajkát, hanem végesze mindenki a maga gyermekével szemben isteni s emberi kötelességeit.

A gyermekvédelem igazi nagy feladatai nem szorítkozhatnak a kisdetek, a csecsemők kisebb-nagyobb szenvedéseinek pillanatnyi enyhítésére. Arra kell törekednünk, hogy az okokat szüntessük meg, melyek a védelemre szorult gyermekek szomorú helyzetét előidézték és arra, hogy az állami gondozás alá vett gyermekek jövőjét biztosítsuk.

Gondoljunk csak azon ósavgörgő gyermekekre, a kikkel lépten-nyomon találkozunk s a kiknek nevelésével nem törődik senki. Már kicsiny korukban az utóára dobva a szenvedés, a hideg és nagyon gyakran a velük született rossz hajlamok által hajtva az erkölcsi züllés oly mély fokán állanak, hogy a vátségeknak és büntényeknek minden fejára képesek. Mekkora veszedelem származik a társadalomra azokból, a kik így nőnek fel?

A társadalomnak éreznie kell, hogy magamagának helyzetét javítja, ha a gyermekvédelem ügyét előmozdítja. Ha ezt megértette, nem lesz nehéz a szükséges összegek előteremtése sem, noha ma sokak előtt ez lehetetlennek látszik.

Ma is sokan, sokat áldoznak a gyermekvédelem oltárára, de azok az összegek nem helyes elvek szerint használatnak fel. A célt csak úgy lehet elérni, ha az összes gyermekvédelmi intézmények, egyesületek és egyesek egy közös kapcsolatba lépnek és egymást anyagilag és erkölcsileg támogatják.

Szokatlan, — mert nálunk ezt még nem igen hangoztatták az emberre vonatkozólag, az állatra nézve azonban igen gyakran, — hogy a megmentett csecsemő nemcsak az államra, hanem a társadalomra nézve is egy pénzértékben is kifejezhető érték, úgy, hogy minden gyermekkel fejlődik, — még ha vagyona nincs is — az állam gazdagsága és életereje.

Ha nagy tömeget tudunk megmenteni, hatványozott lesz a gazdaság, de ha minden ezer gyermeknek fele elhals a ráruházott költséget és szerszámot magával sirba viszi, sokkal nagyobb a kár mintsem, hogy azt számokban kifejezni képesek lennénk.

A ki irodalommal, művészettel és tudománnyal foglalkozik, aki az íróknak, művészeknek és tudósoknak élettrajzát figyelemmel olvassa, sokszor tapasztalhatja, hogy felebaráti segítség útján egy-egy száraz cipőn és odaajándékozott ócska ruhában felnövekedett emberből sokszor sokkal különb tagja lett a társadalomnak, mint a jólétben és gazdagságban felnőttek közül akárhányból.

Könnyen lehetne az állami gyermekmenhelyekben elhelyezett kis leánykákat óvodákban úgy kiképezni, hogy a gyermekekkel játszó bonnokok teendőit végezzék és ez által feleslegessé tegyék azt, hogy ilyenek a hasonló sorsu külföldi gyermekek közül toboroztassanak Magyarországra.

Költség nélkül meg lehetne azt is valósítani, hogy csereképpen az állami gyermekmenhelyekből Németországba és Franciaországba s talán Angliába is küldjenek ki az idegen nyelvek elsajátítására, hogy azután velük az idegen nyelvű bonnokok pótolhassanak. Mindez nagy utánjárással, de kis költséggel és kevés jóakarattal könnyen keresztülvihető volna.

Sok beszéd helyet egyszerűen elmondom Barnardonak, a nagy angol gyermekbarátnak élettrajzát. Ebből megtudja mindenki, hogy mit lehet és mit kell ebben a kérdésben tennünk.

Az 1864-ik évben történt, hogy egy Barnardo nevű fiatal tanuló az orvosi és teológiai tudományok hallgatása végett Londonba ment, hogy előkészüljön arra a nehéz élethivatásra, mely Kinában a missionáriusokra vár. A kolera járvány alkalmával, midőn a fiatal orvos mint önkéntes működött a londoni kórházakban, alkalma nyílt Eastend rettenetes nyomorát a maga valóságában megismerni.

A járvány elmúltával 1866-ban összes szabadidejét arra fordította, hogy a szegények legszegényebbjét tanítsa, kiket a Stepneyben egy számár istállóban hetenként kétszer összegyűjtött. A fiatal utcagyerekek egész serege vette körül, szavait a legnagyobb figyelemmel hallgatták. Ekkor olyan esemény történt vele, mely további életére és működésére döntő befolyást gyakorolt.

(Vége köv.)

SZINHÁZ.

— Fehér Karoly színtársulata Kezdivásárhelyen. —

Január 3 án, szerdán este nem nagyszámú közönség előtt került színre Huszka Jenő „Aranyvirág” című fülbemászó, szép zenéjű operettje. Az előadás a 2-ik felvonás vonatottságát kivéve, igen jó volt. A zenekar is ügyesen interpretálta a bájos zeneszámokat. A cím szerepben Szalay Vilma élénk temperamentumos játékkal, kedves dalaival sok tapost aratott. Nagy tetszést nyertek Miklós Dóra és Péchy László is kettős dalaikkal.

Zilahai az életunt angol szerepében sikerült alakítást produkált s kuplói is sok derűtséget szorított.

T Á R C A.

Áhítat.

Ha meghondul vén templomunk harangja
S imára szólítja a hűveket,
Beülök én is egy elrejtett padba,
— Meglátom ott is Uram, szívedet.

Imádságot nem mondok hosszú, cifrát:
— Te meghallgatod így is Istenem! —
„Tarsd meg szeretteimet, védj e szent hazát
S engedd meg néved dicsőítenem!”

Rákosi Zoltán.

A szárnyaskerek árnyékából.

Irtá: Kemény József.

Vera kendőt borított a vállára és a varrásával lámpagyújtáskor átment a szomszédba, Takácsékhoz, akik a pályaudvar közelében, soklakóú bérkaszányában laktak. Fejlésben elmaradt, vézna gyermek volt a sorompóir fiatal leánya. A nélkülözés, a korai gondok nyomait viselte. Apja a falatot vonta el szájától, mint mondani szokás, hogy Verát taníttassa. El is végezte a leányok kereskedelmi tanfolyamát; többnyire azonban nem volt állása. Szegényeknek szegény a szerencsése. Hát otthon segített anyjának a háztartás körül; ráért, a sok gyermekkel megáldott, korán előregedő, asszonyra a segítség.

Egyetlen szórakozása volt a leánynak ha ilyenkor munkájával átmehelet Takácsnéhoz, aki szívesen átengedte neki a varrógépét és jöltartotta szóval.

Nem valami mulatságos dolgokról beszélgettek, hisz a szegény embert ritkán éri öröm, a baj meg árnyékként lépked a nyomában. Vera beteg apját panaszkolta: meddig bírja még a huszonnégyórás szolgálatot künn a sorompó mellett, szélben, fagyban? A kocsirendezőné még az urán sopánkodott, aki évek óta szaladgál a vágányok közt forró nyáron, zivatarban hőforogtatásban egyarint. Emlégeti is szegényfeje eleget, mikor úgy reggelentint fáradtan esik ágyának, hogy öregséget kezd érezni a csontjaiban. Másnap aztán megint csak neki indult a szolgálatnak. Csak ezen a zimankós télen volnánk már túl! A vonatok rendetlenül közlekednek, a vágányok megtelnek nem továbbbitható kocsikkal. Napról-napra bajosabb a rendezés. A főnök ur lármát a hivatalnok urral, a hivatalnok ur lehordja a kocsimestert, a kocsimester ur lehordja a kocsitolókat. Hát ne átkozza meg a szegény tarperceet, amikor a sineket meglátta? Aztán tudja Vera lelken — sohajtozott tovább Takácsné — Gáspár sora sem indul jobban.

A leány fölpillantott varrásáról. Hitelen arcán árnyék suhant át.

Ma hozta viseza a tizedik kérvényét. Másfél esztendeje dolgozik ingyen. Pedig, hogy áltatta az igazgató ur, mikor az érettségi után a nagyprépost öngyásága kártyájával alkalmazást kért. Hogy azt mondja: „Csak maradjon itt öcsém. Biztos a jövője. Majd meghirdetem a pályázatot, kinevezem díjtalan gyakornokká. Néhány hónap telik bele, ha leviszágott, megkapja valahol a díjas állást.”

A város végén felsüvöltött a gyári kürt. Jaj, hat óra már! Szegény fiam mindjárt itt lesz s még hideg a vacsorája. Maradt délben egy kis főzelék. Azzal sietett is ki Takácsné a honyhába, Vera egyedül maradt. Vékony ujjai, melyekre a nehéz ház munká szürke barázdákat mélyített, szaporán forgatták a tűt. Amikor alkalmazásában volt, meg tudott egy-két koronát takarítani. Egy kis vászonra „kelengyére” valót. Most is Gáspárra gondolt, akivel együtt jártak be annak idején vonaton az iskolába, mikor még künn laktak a rendezőben. Együtt ebédtek délben száraz kenyeret, ha az iskolaszolgá jókedvében volt, egy tanteremben, máskor meg a sétatér egy árnyékos padján. Most már felnőttek: a városban laktak. Ujra közös a soraik, küzdelem a balvégséggel, melynek mindig megvan egy szalmaszála, egy göröngye, mit utjokba tehet. Verának nincs alkalmazása, Gáspárt az állam dolgoztatja ingyen.

A szomszéd kutya szűkül az udvaron. A következő percben benyit a fiatal ember.

— Jó estét Verus! — köhésceli.

— Jó estét, Gáspár, Mi baj?

— Förtelmes köd ereszkedik alá. Szegény apám, megint nehéz éjszakája lesz. — Hallotta Verus: már ismét „megjöttem.” Végzést kaptam: „A kért állás másnak adományoztatott.” Oda van a tizedik koronás bélyeg.

— Fizetést nem kap, de bélyegzet követelnek tőle. Igazság ez Gáspár?

— Hja a törvény-törvény.

— Emberek csinálták.

— Meg emberek szenvedik! De megkeresem esténként a bélyegre valót. Akadt protektorom a

reztek épen mint Stoll (Potyevier herceg) és Kovács Gyula is (a fogadás) szerepében.

Január 4-én este Kazaliczky „Tetemrehívás” című négy felvonásos színműve került bemutatásra. A darab, mint a színműirodalom egyik legújabb alkotása ujságául fogva vonz, hogy megismerkedjünk vele, de kíváncsiságunkat épen nem elegíti ki teljesen. Alakjai között vannak sikeresen jellemzettek is, de Radányi Ferenc már nem a világból való férfi. Hatásos jelenetekben sem szükkölködik ez a közönség tetszésnyilvánításával jutalmazta is, de végmegoldásával nem lehetünk megelégedve. Az előadáson is meglátszott egy kis vontatottság, bár voltak a szereplők közt igyekezzettel játszóak is. Így végtelenül kedves volt természetes játékával Bokody Mariska a szomorú Györgyike szerepében. Rokonszenves alakítást végzett Zilahy János is (Radányi) s nagy feladat oldott meg Margit személyében Bokodyné, Jó volt Szathmáry (Gyalán Györgye), valamint Szathmáryné (Mindszentiné) és Bokody Margit (Szobaleány) játéka is.

Január 5-én, pénteken este a közönség elég nagy érdeklődése mellett került színre félhétvárral „Smolen Tóni” című, hazafias jelenetekben bővelkedő bohózat. Ki kell emelnünk, Deréki Antalt (Góliáth), Stoll Bélát (Smolen Tóni), Szalai Vilma (Lujzaballerina), Péchy (egy vidéki atyafi), Bokody Mariskát (Prime ballerina) és végül Bokody Margitot (Maxi), kik ügyes alakításaikkal, táncukkal és énekükkel a közönség tapsait méltán megérdemelték.

NAPI HIREK.

— **Kinevezés.** A király Klein Brunó Mária dr., marosvásárhelyi kir. törvényszéki aljegyzőt kinevezte a kézdivásárhelyi kir. törvényszékhez albiróvá.

— **A bíróság köréből.** A király Lakner Géza ügyjéhi aljásbíró kinevezte a csikszentmártoni kir. járásbíróhoz járásbíróvá.

— **Dr. Szini Gyula temetése.** A mily megdöbbentő gyorsasággal eltűnt az élet színpadáról városunk társadalmi életének, humán ügyeinek, emberszeretetének magasztos munkájának a kimagasló, köztisztelőben állott munkás tagja, oly nagy és meleg részvétellel kísérte ki utolsó útján városunk és vidékének nagy és intelligens közönsége. Ravatalához 2 napon át nagy számmal örvöltek a rokonok, jóbarátok, küldöttségek s nem egy megható jelenet játszódott le a nemeskeblű férfi koporsójánál, melyek között csak azt az egyet emeljük ki, midőn az Erzsébet árvaleánynevelőintézet árvái,

— kiknek melegszívű gyógykezelő orvosuk volt Dr. Szini Gyula, zokogó könyek közt koszorúzták meg haláluk jelölő a koporsót. A temetés pénteken d. u. 2 órakor volt. A templom melletti lakásáról a tűzoltózenekar gyászindulójának akkordjai mellett viték be a virágos érokorosót a templomba. Itt Nagy Gerő kántor érzés teljes éneke után Cirmai Zoltán mondott szép imát, majd Szabó Jenő magasan szárnyaló gyászbeszédében méltatta az elhunyt érdemeit s azt a jelentékeny veszteséget, mely a boldogult korai halálával érte a szerető családot, a várost, közügyeit és különféle intézményeit. Innen a temetőbe kísérté ki a nagy hideg dacára is a résztvevő nagyközönség, ahol rövid megható ima után leborosították a sirba az önfeláldozó, humán orvos és derék jó ember földi részzeit. Haláláról a „Rudolf”-kórház igazgatósága a következő gyászjelentést adta ki: „A kézdivásárhelyi városi és vidéki nyilvános jellegű „Rudolf” magánkórház egyesület, ennek tisztikara és igazgatósága mély és igaz fájdalommal jelenti, hogy az intézet nagyérdemű és nagybuzgalmu igazgató főorvosa Dr. Szini Gyula f. hó 3-án hirtelen meghalt. Kedves emlékéit szívünkben niven fogjuk őrizni, de legzsebb emléke az a virágzó intézet, melynek fejlődéséért oly sokat tett. Béke és áldás porairal

— **Unitárius isteni tisztelet.** Kézdivásárhelyen az unitárius vallású hívek részére urvacsora osztással egybekötött isteni tiszteletet tart Gönc Mihály laborfalvi unit. beszolgáló lelkész, a polgári fiúiskola helyiségében 1906 január hó 7-én d. e. fél 11 órakor.

— **Ifjúsági színelőadás.** Vasárnap jan. 7-én d. u. 3 órakor a helybeli összes iskolák tanuló ifjúsága részére rendez jutányos belépti díjak mellett a Fehér Károly derék színtárolata. Szigligeti Edének, a hírs népszínműírónak „Cigány” című kitűnő népszínműve kerül előadásra. E helyen is melegen ajánljuk a tanuló ifjúság figyelmébe.

— **Eljegyzés.** Maksai Zoltán s Gergely, aradi pénzügyi fogalmazó eljegyezte Sepsiszentgyörgyön Sequens József posztógyáros kedves, mivel lelkü leányát: Sequens Idát. Szerencse legyen a szép frigyen.

— **Halálozás.** Kovács Ferenc, nyugalmazott áll. isk. tanító Peselneken, január 4-én este, élete 48-ik évében, hosszas szenvedés után meghalt, özvegyet s 3 kiskorú árva gyermeket hagyva hátra maga után. A boldogult 29 évig szolgált a népoktatásügyet Peselneken bár zajtalanul, csendben, de szorgalommal, becsületesen és hiven. A vármegyei tanítótestületi életnek is buzgó, lelkes munkása volt s így nemcsak kistözsége lakosságának, de pályá-

társainak is őszinte részvéte kíséri sirjába. Jan. 6-án d. u. temették el nagy részvétellel Peselneken. Legyen emléke áldott.

— **Szegény gyermekek felruházása.** Kézdivásárhely város az állami elemi iskolába járó szegény tanulóknál közül 60-nak adott f. hó 5-én délelőtt meleg ruházatnak válót. A felruházást Benkő Lajos gazdasági tanácsos teljesítette most is, mint évek óta mindig; nagy ügyeszeretettel. Meleg, őszinte elismerés s a felruházott szegény gyermekek halála illesse városunk érdemes tanácsát és képviselőtestületét nemeslelkű adományáért.

— **Rablás.** A dálnoki fogyasztási szövetkezet boltjából Sylvester éjjelén ismeretlen tetes elvitt 300 K. készpénzt. Az eset különös, mert a bolt bejárataival mind zárva voltak, betörésnek nyoma sehol; még álkulcs nyomait sem fedezte fel a csendőri nyomozás. Valaki teljesen tájékozott egyén meg lehet a bolt saját kulcsával jutott be a boltba. A hol a pénz volt, s pulót és főkötőt zsebkéssel megfaragta, segítségül hívott egy harapófogót is. Bünel egy zsebkendő, mely gondosan össze volt hajtva valószínűleg a zsebkész könnyebb kezelésére használta. Csendőrség nyomoz.

— **Köszönetnyilvánítás.** Blatt Mihály szobafestő ur 10 Kor. át, Özv. Szőcs Dánielné urasszony 4 Kor. át küldötték a „Napközi Otthon” javára, a melyért a szegénytanulók nevében halás köszönetet nyilvánított. Kézdivásárhely, 1906. január 6-án. M. Székely János áll. isk. igazgató.

— **A középiskolák a tudóveszesekért.** Arról értesülünk, hogy iskolánk tanári kara elhatározta, miként a szegénysorsú tudóbetegnek alapjára a József Kir. Herceg Szanatorium Egyesületnek jótékonykodó estélyt rendez. Ez ügyben a kir. főigazgató interveniót a figyelmébe ajánlván az iskolának azt a sziszifusi küzdelmet, melyet a József Kir. Herceg Egyesület a szegénysorsú tudóbetegség jóvoltáért végez, hogy megépíthesse a tudóbetegség enyhítésére az első népszanatoriumot. Az ifjúság és tanári karnak ezen áldott célra rendezendő estélye iránt városunk megérdemelt érdeklődés mutatkozik. Hihető, hogy a tanári karnak odaadó fáradozásával rendezendő estély nemcsak erkölcsileg lesz jelentős, de az embermentő alapot is jelentékenyen gyarapítani fogja.

— **Köszönetnyilvánítás.** Öt ártatlan leány gyermek a már néhai Nagy Ferenc unokái, szívepedve várják szüleiket viszont látni, kik őket a legfelsőbb hatalom végzéséből párnapig elhagyni kényszerültek; ez a szílei kötelesség mentes ki a miért feleldhetetlen halottunk iránt nyilvánult általános részvétet külön-külön is megem köszönhetjük. Fogadják tehát tőlünk halás köszönetünket e helyen Kézdivásárhely lelkesen érző közönsége. Kézdivásárhely, 1906. január 3-án. József Imréné és családja.

Reggeli Lapnál. Dr. Málnás beszerzett korrektornak . . . Anyám, talán már elég meleg a vacsora?

— Hozom, fiam.

— Igyekeztem köll. Szombaton sok a javítani valóm. Vasárnapra bő olvasmányt vár a közönség. Éjfélt utáni megkeresek talán másfél koronát. Be jó édes ez a répa! . . . Elsejlen aztán lesznek új pályázatok: megkököztetők ismét egy bolyeget. Még rám talál mosolyogni a szerencse. Azaz reánk ugy-e Verus.

Kívül megzörgötték a konyhaajtót. Bakos, a kocsitól jött.

— Adj! Isten, szomszédasszony!

Fogadj! Isten, szomszéd. Mit hozott?

— Gáspár ifjúr . . .

— Mi az, Bakos bácsi? Kerüljön beljebb.

— Köszönöm. Az ifjúrall akarnék szólni.

Péter.

— Apám üzent valamit? — kérdi Gáspár, miközben megijed hangja rémült rezgésétől.

— Hogyha . . . kijelhetne . . . hozzá . . . egy . . . kicsit.

— Mi az szomszéd? Talán baja esett az uramnak?

— Dehogy, — felelt Bakos bizonytalanul — a 9-es már kiment nagynehézen, hát azt mondom neki, hogy hazanézze az anyjukomhoz. Reggel, mikor szolgálatba indultam, panaszkodott, nyögött, megnezem, mondok — nincs-e már valami ujság? . . . Hát akkor kért Péter, hogy legyen szives Gáspár ifjúralt kiszólítani.

— Már mehetünk is. Legyen nyugodt édesanyám — szólt a fiatalember riadt tekintetét elfor-

ditva — mindjárt itt leszek. Addig visszateheti a tényért a tőshelyre. Viszontlításra Verus!

Amint kiérték az utcára, megragadta Bakos karját.

— Ne titkolja, baj érte az öregot; érzem látam az arcán.

— Siessünk ifjúrám.

— Jaj! — kiáltott Gáspár. A szívébe görs markolt. Egy pillanatra megállott, aztán futásnak eredt az állomás felé. A piros lámpások fény elmaradt mögötte a ködben.

Gáspár a váltóállító toronyhoz rohant; a széles ablakosoron sápadtan tört át a világosság. Embersorozat árnyéka alaklankodott a halavány fényfoltan. Ugy bukott közéjük az ifju. Hörögve fagyott ajkára a sikoltás:

— Apám!

Formátlan tömeg sötétlett a hordágyon. Csak sejteni lehetett, hogy ember. A marcona vasutasok könyeave nérték, mint borult a fia apja összezsúrt tetemére. A főnök és az orvos elementek volt. Nem akadt már dolguk az ügy körül. A „esőndes”-kompanya várt rájuk. A hivatalnok intézkedett:

— Csicsay és Kovács vigyék a kapuhoz, a hullakocsi mindjárt itt lesz. — Aztán indult a forgalmi irodához, hogy jelentését megírja.

A „torony” falán megcsendült a harangjelzés, a gyorsvonat, a szomszéd állomáson van. Szabadra kellett a vágányt tenni. Tíz perc az idő. A kocsi-mester magásra emelte lámpását és sirjába fujt. A tartalék mosdony megmozdult néhány kocsi-val a raktár felé. A fákra, hágcásra kapaszkodó kocsito-

lók némán hallgatták a kerekék csikorgását, melyekre ráfagyott szerencsétlen kartársuk vére.

Gáspár kábultan állott a kocsimester mellett. Gondolat nem fért agyába. Nem is hallotta talán a vén altiszt szavát:

— Szegény Takács! Régi szorgalmas emberünk volt. Itt történt. A kisméregre kellett egy kocsi szemet szállítani. A tartalék lassan haladt Takács a láncot kiakasztotta „előré” aipolt. A mint aztán az ütközők alatt kiakart bujni a nekilódult kocsi közül, elcsuszott a fagyos talpfán. „Nem szabad” — mondja az utasítás. De az csak írott malaszt. Nem ragaszkodhatunk hozzá, mert akkor sohasem végzük a munkával. Majd rá mondják, hogy gondatlanság.

Gáspár ott ül a nyomda üvegfülkéjében. Várja az oldallevonatokat. A holnapi ujságból kell a sajtóhibákat kiirtani. Maga sem tudja, hogy jutott oda arra sem emlékezik, hogy a tördelő dünyögött valami késedelemről, különözássról. A szedőgyerek hozza a mégnedves levonatot. Gáspár szeme gépiesen siklik el a sorokon. Szíve fájdalmasan sajog amint olvassa:

— Szerencsétlenség a pályaudvaron. A maga gondatlanságának lett véres áldozata ma este Takács Péter kocsi-rendező . . .

Gáspár nem lát többet, könnyei ráhullanak a festékszágu kefelevonatra. . . .

H I R D E T É S E K.

Szám 6137/905. tlkvi.

Árverési hirdményi kivonat.

A kovásznai kir. járásbíróság, mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi hogy Csorja Dénes s. t. végrehajtónak Bede Károly végrehajtást szennvedő elleni 180 K. tőkkövetelés és jár. iránti végrehajtási ügyében a k.-vásárhelyi kir. törvényszék (a kovásznai kir. járásbíróság) területén levő s Papole község határára fekvő, a papolei 656. sz. tlkvből foglalt: 2510. hrsz. szántóra 49 K., 1404. hrsz. szántóra 14 K., 1469/2. hrsz. szántóra 05 K., 1515. hrsz. szántóra 19 K., 1941/1. 1942/1. hrsz. szántó és kaszálóra 43 K., 2015. 2016. hrsz. szántóra és kaszálóra 41 K., 2660. hrsz. kaszálóra 15 K., 2766. hrsz. kasz. 84 K., 3425 hrsz. kaszálóra 28 K., 3426. hrsz. kaszálóra 10 K., 3592. hrsz. kaszálóra 19 K., 3888/1. hrsz. 22 K., 4371. hrsz. szántóra 38 K., 4935. 4936. hrsz. legelő és szántóra 08 kor., 1939. 1940. hrsz. kaszálóra 57 K., 2429. hrsz. szántóra 48 kor., 2658. hrsz. kaszálóra 37 K., 3547. hrsz. szántóra 27 K., 1516. hrsz. szántóra 23 K., 164., 165. hrsz. kert és házas beltelekre 800 K., 1158. hrsz. szántóra 10 K., 1287. hrsz. szántóra 13 K., 1391. hrsz. 08 K., 1397., 1398. hrsz. szántó és legelőre 08 K., 1620. hrsz. szántóra 15 K., 2007. hrsz. szántóra 48 K., 2036. hrsz. kaszálóra 11 K., 2329. hrsz. szántóra 64 K., 2460. hrsz. szántóra 80 K., 2584. hrsz. kaszálóra 26 K., 3043. hrsz. szántóra 12 K., 3191., 3192. hrsz. kaszáló és szántóra 79

K., 4108. hrsz. szántóra a 33 K., 3710. hrsz. kaszálóra 84 K., 4151. hrsz. szántóra 32 K., 4161. hrsz. szántóra 42 K., 5197. 5198. hrsz. szántóra 35 K., 1849., 1859. hrsz. kaszáló és szántóra 31 K., és a papolei 1411. sz. tlkvben foglalt 3831/1. hrsz. kaszálóra 103 K., 3730/2. hrsz. kaszálóra 29 K., 5136/2. hrsz. szántóra 21 K., 1497. hrsz. szántóra 54 K., 2472. hrsz. szántóra 50 K., 2988. hrsz. kaszálóra 66 K., 3355. hrsz. szántóra 43 K., 3889. hrsz. kaszálóra 52 K., 4136., 4137. hrsz. szántóra 44 K., 4628., 4629. hrsz. szántóra 22 K., 2950. hrsz. szántóra 19 K., összesen 2529 K. kikültési árban az á. verést elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1906. évi január hó 26-ik napján d. e. 9 órakor Papole község házában megfartandó nyilvános árverésen a megállapított kikültési áron alul is eladatni fognak.

Árverezni szándékoznak tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át készpénzben, vagy az 1881. LX. t. c. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. r. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapírban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t. c. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kovácsnán, 1905. év november hó 3-ik napján.

A kir. j. bíróság mint tlkvi hatóság.

(1. 1—1.)

Kabdebó,
kir. aljbíró.

Eladó erdő.

Néhai **Nagy Ferencz** Lázár fia hagyatékát képező **ingatlanok** haszonbérbe **kiadók**, esetleg örökáron is **eladók**: — eladó továbbá **Száraspatakon** egy **32 hold** területű **csereerdő** is.

Bővebb értesítést ad a tulajdonos **Joós Imréné**, S.-szentgyörgyön.

(2. 1—5.)

Kiadó lakás.

Három szép szoba, konyha és kamarából álló kényelmes, egészséges úri lakás, 2 éves kőépületben külön udvarral, kúttal, mellékhelyiségekkel és kis kerttel, Kézdivásárhelyen, a Csernátóni uton, a kir. ügyességgel szemben, folyó évi április 24-étől kezdve több évre haszonbérbe

3. 1—3.

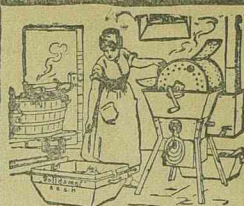
k i a d ó.

Értekezhetni a tulajdonos: Szabó Géza, áll. isk. tanítónál.

Az elavult rendszerű mosás
még csak a haladó kortól elmaradt háziasszonyokra s olyanokra tartozik, akiknek pazarolni való idejük és sok kidobando pénzük van.

Ezen új rendszerű mosás
azonban azon tisztelt háziasszonyokra tartozik, akiknek az újkor haladásait illetőleg egészséges itélőképességük és nyílt pillantásuk van.

Mert a John féle „telített gőzű” mosógép (magyar német és osztr. szab.) idő munka és költségben közel 75% megtakarítást biztosít szavatossággal mellet. Kísérletre is szállítandó.

JANOSÓ F. LAJOS.

Értesítés.

Van szerencsénk a t. r. közönség és t. üzletfeleinknek tisztelettel tudomására hozni, hogy a **takarékbetéti kamatlábat 1906. január hó 1-től kezdődőleg 4 %-ra emeljük fel.** A tőke kamatadót az intőzet fizeti.

Kézdivásárhely, 1905. dec. hó 30.

A kézdivásárhelyi
kíségítő takarékpénztár
r. t. igazgatósága.

(138 2—3)

BUTOR

anyakönyvi hivatalok berendezésére, valamint községi előljáróságok részére **ugy készpénzért, mint részletfizetésre kapható**

butorraktáromban

Kézdivásárhelyt,

hol állandóan raktáron van: szalon-, ebédlő- és hálószoba berendezés, ruha- és éjszakai szekrény, szalon- és ebédlő-asztal, ágy, mosdó és éjjeli szekrény, továbbá: magas, félmagas, háttas és heverő divány, garnitúra, matracz, fali és toaletti tükör, nád- és préselt ületű hajlitott szék, ablak carnis, stb. melyeket a jelenleg ujoannan berendezett **ASZTALOS MŰHELYEMBEN** kitűnő száraz anyagból saját felügyeletem alatt készítettetek s olcsó árak mellett becsátok szíves rendelkezésre.

Tisztelettel:
Ifj. Jancsó Mózes,
butorraktáros.

Hirdetések olcsó áron felvételnek e lap kiadóhivatalában.